

РЕШЕНИЕ

№ 650

гр. София, 07.02.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, I КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 24.01.2014 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Радостин Радков

ЧЛЕНОВЕ: Ива Кечева

Светлана Димитрова

при участието на секретаря Галя Илиева и при участието на прокурора
Тафров, като разгледа дело номер **9103** по описа за **2013** година докладвано
от съдия Светлана Димитрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл.АПК, във връзка с чл.63 от ЗАНН.

Образувано е по жалба на Столичен инспекторат към Столична община, чрез
процесуален преставител юрк. Б.Е.-Г. - [населено място], [улица], срещу решение от
17.06.2013г., постановено по н.а.х.д.№ 20159/2012г. от 99-ти състав на СРС, НО.

С обжалваното решение е отменено Наказателно постановление № СИ-Т-Б-12-26-679
от 21.09.2012 г., издадено от Директора на Столичен инспекторат, с което на Б. Р.
Т.-П., на основание чл.36, ал.2, във вр. чл.35, ал.2 от Наредбата за реда и условията за
извършване на търговска дейност на територията на Столична община
/НРУИТДТСО/, за нарушение на чл.26, ал.1 от същата Наредба е наложено
административно наказание „глоба” в размер на 100 лева.

В жалбата се твърди, че решението е неправилно като постановено в нарушение на
материалния закон. Поддържа се, че неправилно районният съд е приел, че правната
квалификация на описаното в НП нарушение е по чл.23 от НРУИТДТСО, а не по
чл.26 от същата Наредба, както е приел административнонаказващият орган. В
съдебно заседание жалбата се поддържа от юрк.Г..

Ответникът оспорва жалбата като неоснователна.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за
неоснователност на касационната жалба.

Съдът, след като взе предвид становищата на страните, наведените касационни
основания и извърши цялостен преглед за законосъобразност на обжалваното

решение по реда на чл.217 и следващите от АПК, намери следното:

Касационната жалба е процесуално допустима като подадена от лице, легитимирано да обжалва, срещу акт, подлежащ на касационен контрол и в законно установения за това четиринадесетдневен преклузивен срок.

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

Като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 от Административно процесуалния кодекс и въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд, съгласно чл. 220 от АПК, Първи касационен състав на Административен съд София – град намира, че обжалваното решение е валидно, допустимо и в съответствие с материалния закон. В тази връзка решаващият състав на съда съобрази и това, че решението е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му.

Районният съд е приел фактическа обстановка, която е безспорна между страните. Въз основа на нея въззивната инстанция е приела, че липсва съответствие между описаното в НП нарушение и приложената санкционна норма.

Този извод е правилен. В Глава Пета на НРУИТДТСО са инкорпорирани различните санкции за нарушение на изискванията на Наредбата. Предвидени са различни наказания за нарушенията на чл.23 и на чл.26, което сочи, че това са две различни по състав нарушения. Извършването на търговска дейност без надлежно разрешение /чл.23 от Наредбата/ се санкционира съгласно чл. 36, ал.1 с глоба от 300 до 2000 лв., докато непредставянето на контролните органи на вече издадено разрешение за извършване на търговска дейност, съгласно чл.36, ал.2 се наказва с глоба от 100 до 1000 лв. От фактическа страна административнонаказващият орган е приел, че ответникът извършва търговска дейност без издадено за това разрешение, следователно правилната санкционна норма е тази по чл.36, ал.1, а не по чл.36, ал.2, както е отразено в НП. Несъответствието между описаното в АУАН и НП нарушение и приложената от административнонаказващия орган санкционна норма е съществено процесуално нарушение, обуславящо отмяната на НП.

Неоснователен е доводът на жалбоподателя, че разпоредбата на чл.23 от Наредбата има инструктивен характер и не вменява задължение. В чл.36, ал.1 за нарушение именно на чл.23 от НРУИТДТСО е предвидено наказание, при това много по-тежко, отколкото санкцията за нарушението на чл.26 от същата наредба. Очевидно чл.23 е норма, която вменява определени задължения, неизпълнението на които подлежи на наказание.

Тъй като настоящата инстанция не стигна до фактически и правни изводи различни от тези на районния съд, то обжалваното решение, като правилно и законосъобразно следва да бъде оставено в сила.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК , вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, Административен съд София-град, I-ви касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 17.06.2013г., постановено по н.а.х.д.№ 120159/2012г. от 99-ти състав на СРС, НК.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ :

ЧЛЕНОВЕ: